

בבית המשפט העליון

בע"מ 1054/20

לפני: כבוד השופטת ד' ברק-ארז

המבקש: פלוני

נגד

המשיב: פלוני

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי
בבאר שבע מיום 23.1.2020 בעמ"ש 39517-01-20 שניתנה
על-ידי כבוד השופט א' ואגו

בשם המבקש: בעצמו

החלטה

1. בפני בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בבאר שבע מיום 23.1.2020 (עמ"ש 39517-01-20, השופט א' ואגו). בית המשפט המחוזי מחק על הסף ערעור שהגיש המבקש על פסק דינו של בית המשפט לענייני משפחה בקריית גת מיום 2.12.2019 (ת"ע 18-06-46933, השופטת א' שהם דליות).

2. ברקעה של הבקשה דנן מצוי סכסוך ירושה בין אחים שנסב על צוואתה של אמם המנוחה (להלן: המנוחה), שהלכה לבית עולמה ביום 21.2.2013. יצוין כבר עתה כי המבקש הוא עורך הדין אשר ערך את צוואת המנוחה מיום 18.5.1997 (להלן: הצוואה), ואף היה אחד משני העדים החתומים עליה. לאחר מותה של המנוחה הגיש אחד מבניה, שצוין בצוואה כיורש יחיד, בקשה לקיומה, ואילו אחד הבנים האחרים, הוא המשיב בענייננו, התנגד לכך. במסגרת ההליך בבית המשפט לענייני משפחה העיד המבקש, בין היתר, באשר לנסיבות חתימתם של המנוחה ושני העדים על הצוואה.

3. בית המשפט לענייני משפחה דחה את הבקשה לקיום הצוואה וקיבל את ההתנגדות לה, בקבעו כי נפל פגם בצוואה בהתחשב בכך שמן הראיות עלה שהמנוחה לא חתמה על הצוואה בפני העד השני ואף לא הצהירה בפניו שזו צוואתה.

4. הבן היורש על-פי הצוואה הגיש ערעור על פסק דינו של בית המשפט לענייני משפחה. בנוסף, הוגש ערעור על פסק הדין גם על-ידי המבקש. המבקש, שלא היה צד להליך בבית המשפט לענייני משפחה, טען כי הוא זכאי להגיש ערעור משום שהוא נופל בגדרי החריג שנקבע בהלכה הפסוקה, שלפיו זכות הערעור מוקנית גם למי שנפגע מפסק דין שהוא אינו צד לו. במסגרת זאת, נטען בין היתר כי פסק הדין פוגע בשמו הטוב של המבקש ומעמיד אותו בסיכון של תביעה כספית כלפיו.

5. בית המשפט המחוזי מחק על הסף כאמור את ערעורו של המבקש בקבעו כי לא עומדת לו זכות ערעור. בית המשפט המחוזי קבע כי עניינו של המבקש אינו נופל בגדר החריגים שנקבעו בהלכה הפסוקה, מאחר שפסק דינו של בית המשפט לענייני משפחה אינו כולל קביעות ישירות ביחס למבקש אשר יש בהן כדי לפגוע בו. עוד קבע בית המשפט המחוזי, כי אף חשש מפני תביעות עתידיות אינו מקים זכות ערעור למי שלא היה צד להליך. להשלמת התמונה יצוין כי הערעור שהוגש על-ידי הבן היורש על-פי הצוואה עודו תלוי ועומד.

6. בקשת רשות הערעור שבפני נסבה על פסק דינו של בית המשפט המחוזי. בעיקרו של דבר, המבקש טוען כי ההכרעה בעניינו חורגת מדל"ת אמותיו של המקרה הנוכחי, מאחר שעניינה בנסיבות החריגות שמקנות זכות ערעור אף למי שאינו צד להליך. לגוף הדברים, המבקש סבור כי שגה בית המשפט המחוזי בקבעו שבפסק הדין של בית המשפט לענייני משפחה לא נכללו קביעות ישירות ביחס אליו, בהתחשב בכך שהמסקנה הישירה העולה ממנו היא קיומו של מחדל מצדו של המבקש.

7. לאחר שעיינתי בבקשה, הגעתי לכלל מסקנה כי דינה להידחות, אף מבלי להידרש לתשובה. העקרונות החלים על הכרה בזכות ערעור של מי שלא היה צד להליך נקבעו זה מכבר בפסיקתו של בית משפט זה, בין השאר בבג"ץ 188/96 צירינסקי נ' סגן נשיא בית-משפט השלום בחדרה, פ"ד נב(3) 721 (1998). במובן זה, פסק דינו של בית המשפט המחוזי היה בעל אופי יישומי. אפילו נפלה טעות בפסק דינו של בית המשפט המחוזי – ואינני קובעת כך – אין בכך בלבד כדי להצדיק הענקתה של רשות ערעור. למעלה מן הצורך אציין כי לכאורה אכן דומה שפסק דינו של בית המשפט לענייני משפחה לא כלל קביעות פוגעניות ביחס למבקש אף אם ניתן לגזור מהן מסקנות באשר להתנהלותו

המקצועית. אני דוחה אפוא את הבקשה בהתאם לתקנה 407א לתקנות סדר הדין האזרחי,
התשמ"ד-1984.

8. סוף דבר: הבקשה נדחית. אין צו להוצאות.

ניתנה היום, כ"ב באדר התש"ף (18.3.2020).

ש ו פ ט ת